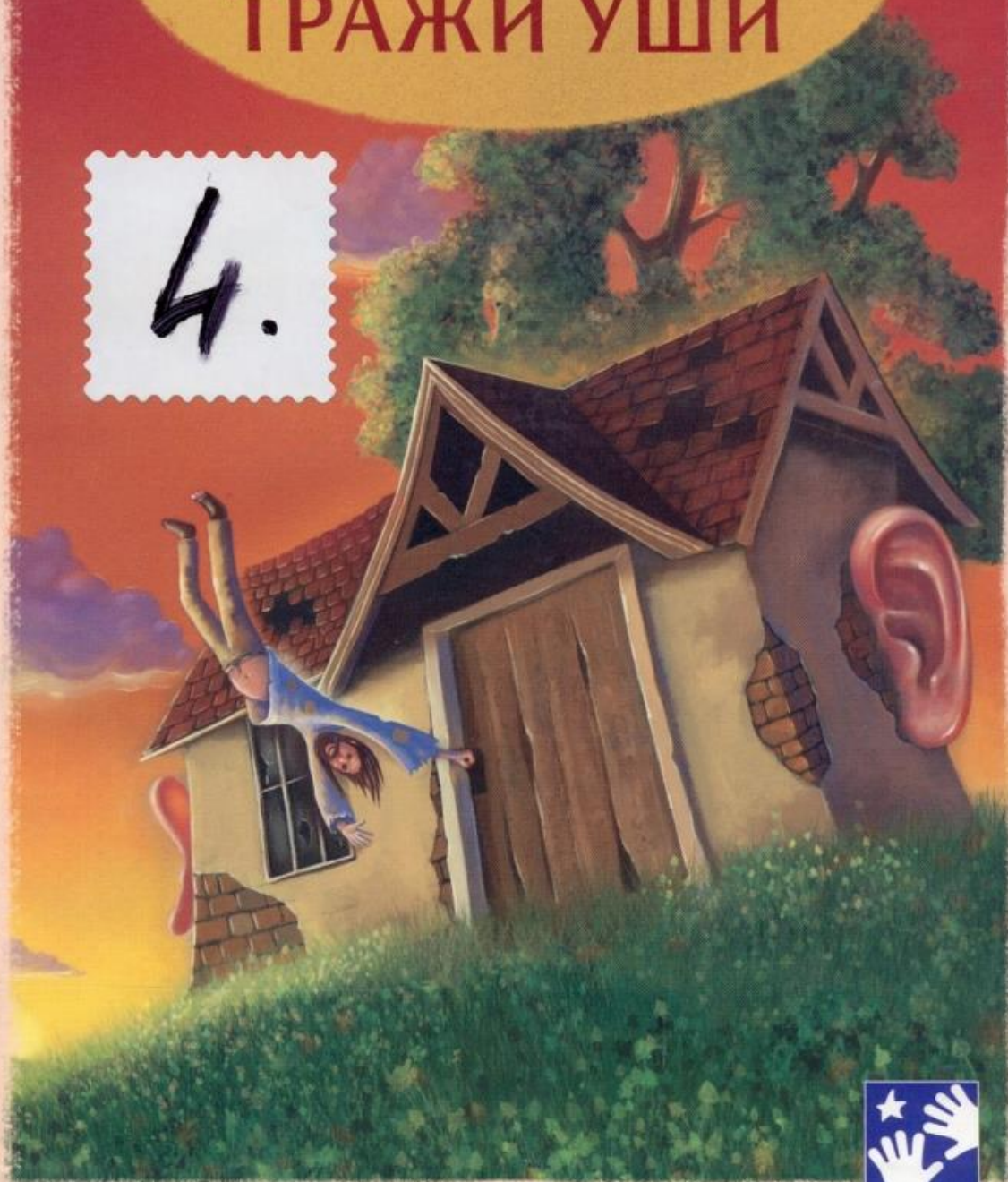

ПРИЧАМ ТИ ПРИЧУ

Дејан Алексић

МУЗИКА ТРАЖИ УШИ

4.

Креативни центар

Дејан Алексић

МУЗИКА ТРАЖИ УШИ

Илустровао
Драган Бибин

Креативни центар

За Сашку, најдетињастијег створа

Садржај

Празна прича	4
Две укоснице	5
Једном је један дечак зевнуо	6
Проблем с камилом	8
Посао за лишће	10
Лимени петао	11
Прича о изгубљеној цртици	15
Место за лептира	17
Жак	18
Упитник	20
Случај клемпаве куће	21
Липа	23
Музика тражи уши	25
Телефонски ручак	26
Прича за лаку ноћ	27

Празна прича

Није једном био један неко. И не само да није био тај неко, него није било ни замка у коме (због тога) није живео, ни аждаје коју (због тога) није убио, ни принцезе коју (опет због свега тога) није спасао.

Кад се све сабере, није било ничега да би се написала ова прича. Тако је она остала празна. И стога је морала да оде код доктора који празне приче лечи од празнине. А тај доца је био као из приче. Имао је ћелу, цвикере и наливперо.

- Дobar дан - рече доктор када је Прича ушла у ординацију. Потом мало спусти цвикере и боље је погледа.
- Дobar дан - узврати Празна Прича.
- Да погађам - настави господин доца. - Ви мора да сте једна врло празна прича.

На те речи Прича се страшно сневесели, јер је схватила да је њена празнина толико очигледна.

- Но, нема разлога за потиштеност - стаде је тешити овај изузетни лекарски зналац. - Све се може поправити. Најпре ми реците откад сте празни.

Празна Прича је потпуно отворила своје празно срце и открила доктору да је празна одувек. Пожалила му се како је у друштво не примају друге приче, које у себи имају вукове, змајеве и зачаране пећине са благом. Доца је пажљиво слушао и куцкао наливпером о сто. А то је значило да размишља.

- Добро - рече напослетку - ствар је јасна. Мораћемо нечим да вас испунимо. Каква прича желите да будете?

То питање само је још више збунило Причу, јер она није имала појма о томе како жели да изгледа. Једино јој беше стало до тога да не буде празна.

- Радо бих, ако немате ништа против, убацио један догађај у вас.

Прича није рекла ништа.

- Желите ли страшан, смешан, авантуристички, љубавни или неки сасвим пети догађај?

Прича је и даље ћутала. Откуд празна прича може да зна какав догађај жели?! Доца је за то време претурао по својој кутији за догађаје.

- О, забога! - узвикну он изненада и извади једну веома стару фотографију.

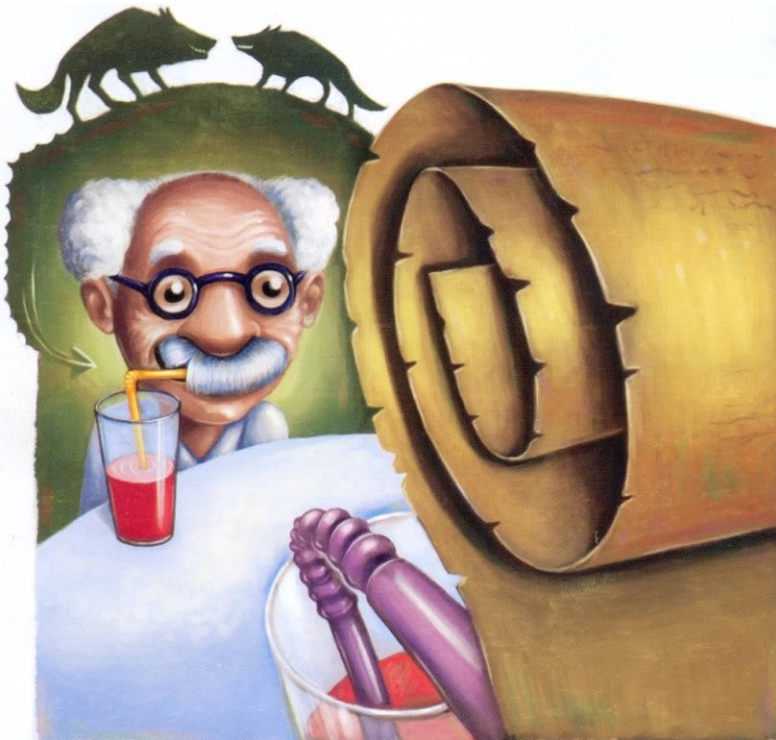
- Ово сам ја кад сам био мали - рече и расплака се. Празна Прича виде на тој фотографији дечака са плишаним медом у наручју.

- Леп неки меда - рече нежно Празна Прича.

- Леп, него шта! Али изгубио сам га одавно и више га никада нисам нашао, и сада сам га се сетио, и много сам тужан, и много сам усамљен, и све тако редом...

И Празној Причи је све то било много тужно. Зато она рече:

- Молим лепо, онда ћу ја бити прича о дечаку који је изгубио плишаног меду и нашао га после много времена!

Доцино лице се скроз-наскроз озари. Пошто обриса сузне очи, он врати цвикере на врх носа, задену наливперо за џеп и почеша се по ћели.

- Ви сте, дозволите, најлепша празна прича коју сам икада излечио од празнине.

После тога су доца и Празна Прича, која више није била празна, отишли на сок од малине. Причали су о вуковима, змајевима и зачараним пећинама са благом. А то уопште нису празни разговори. Нарочито ако се уз њих пије сок од малине.

Две укоснице

Ево шта је изгубила једна девојчица: две укоснице. А кад нека девојчица негде у свету изгуби своје две укоснице, тај свет више не изгледа исто. Да, ништа више није исто. Не верујете ми? Ако је тако, видим да ћу морати да вам испричам ову причу до краја. У ствари, нисам сигуран да ћу успети у томе, јер се крај није ни догодио. Али, свеједно, испричаћу вам онолико колико знам... Само, молим свакога ко обично зева док слуша приче да то нипошто не чини. Зашто? Објаснићу вам касније.

Дакле, изгубљене негде у свету, две укоснице су остале саме. Много саме. Ко не зна како је то бити много сам, нека трипут викне: „Радујем се што не знам како је то бити много сам!“ И те укоснице су хтеле да викну нешто веома тужно зато што су сазнале како је страшна велика самоћа, али укоснице не умеју да говоре кад нису у коси. Зато су биле неме. Биле су толико неме да је око њих кренула да ниче једна тишина, као коров. Прво је то била мала тишина. Мала као мрак између дланова кад их саставите, па завирите унутра.

Али, што су дуже укоснице биле неме, тишина је постајала све већа, и све гушћа, и све тежа. Ширила се унаоколо, притискајући све на шта би наишла. И тако су, редом, постајали неми предмети, биљке, ваздух, мириси... Све је заћутало. И свет више, као што рекох, није био исти.

Још увек ми не верујете? У реду, онда прошетajte улицом и пожелите некој липи добар дан. Ако вам дрво одговори, то ће значити да сам све ово слагао. Али, да наставимо...

Људи су најпре били збуњени. Али, како је време пролазило, навикосе се на толику тишину, од које су и сами постали врло, врло ћутљиви. Ух, толико су били ћутљиви да је њиховим речима унутра било много тесно, као у везаној врећи. Морале су некако да изађу. Тако се речи досетише да излете из уста када људи зевну. То је

било добро за речи, али не и за људе. Зашто? Зато што људи понекад не желе да кажу све што им падне на памет. А сада су речи излетале по својој вољи.

О, какви су грдни проблеми настајали због тога! Замислите, рецимо, ђака на часу математике. Досадно му је и једва чека да зазвони. Онда кришом зевне, а из његових уста излети реч ДОСАДНО! Или, на пример, рано ујутру пуначка пекарка сретне своју сусетку фризерку. Хоће да је љубазно поздрави, а уместо тога, зевне и ... одјекне реч ГУСКА! Шта да вам причам? Људи су се међусобно толико вређали да ускоро нико више није имао пријатеља. Једино су се деца дружила. Деца увек кажу оно што мисле, али нико се не вређа...

Не брините, тај део света је доста далеко одавде. Али тишина се брзо шири. И зато, молим вас, ако ико од вас икада игде пронађе те две укоснице, нека ми их донесе. Ја знам где живи та девојчица. Отићи ћу тамо и вратити јој њене изгубљене укоснице. Када у њеној коси поново проговоре, свет ће опет бити као некада. Верујте ми. Схватићете то кад чујете да је једна липа једном дечаку који је шетао улицом рекла:

- Стави руку на уста кад зеваш!

Једном је један дечак зевнуо

Вама су свакако, баш као и мени, више пута рекли да ставите руку на уста кад зевате. Има много разлога због којих је то добро чинити. Рецимо, да вам не би улетела мува у уста. Искусни зевачи кажу да то може да буде велики проблем.

Једном је један дечак тако зевнуо и прогутао муву. Муви се сви- дело унутра и више није хтела да изађе. Само би понекад провирила кроз уво да види које је годишње доба. Пошто је тих дана углавном била јесен, мува је одлучила да не излази до пролећа. А и зашто би кад је унутра било топло и удобно? Живела је у дечаковој глави и гледала његове снове, као у биоскопу. Једино би се мало штречнула кад би чула дечакове родитеље како га због разних несташлука коре речима: „Избацићемо ми теби те мушице из главе!“ Наравно, то се није односило на њу. Дечакови родитељи нису имали појма о томе да је њихов син једном зевнуо без руке на устима и да му је улетела мува.

Дивота једна! Мува је тако данима зујала у дечаковој глави, а то није нимало пријатно. Нарочито ако некад пожелите да вам дођу тихе мисли. А тихе мисли не могу да буду тихе ако вам у глави зуји мува.

Одомаћила се мува и мува ли се, мува по дечаковој глави. А простора - кол'ко волиш! Не бисмо желели да кажемо да је дечак био празноглавац, али се мора признати да баш и није волео књигу. А пошто није стицао знање, у његовој глави било је довољно слободног места да се једна мува осећа веома комотно. Томе се морало стати на пут. Дечак је одлучио да муви својски загорча живот.

Најпре је покушао с редовним писањем домаћих задатака. Чим су глаголи, једначине и историјске личности ушле у главу, мува се већ озбиљно забринула. Једне ноћи једва се искобељала из густих бркова Марка Краљевића, а живот јој се променио из корена када се спотакла на корен броја 49. Било је ту и разних плусева и знакова једнакости који су летели на све стране, а од силних аориста и футура мува није могла да схвати где је јуче, а где сутра.

Из дана у дан дечак је читао

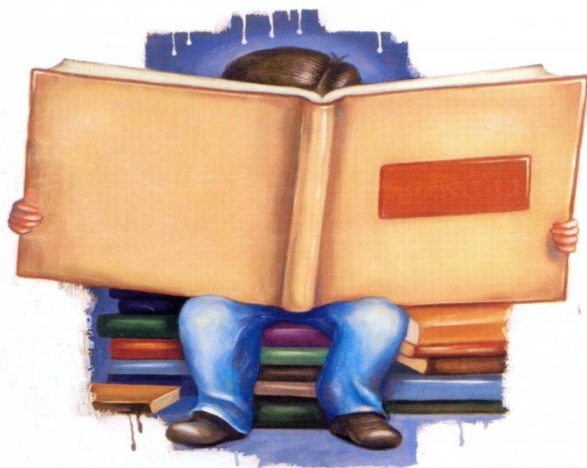
све више књига. Чак и оне које нису биле за лектуру. Тумарали су му по глави гусари и витезови, Астеци, гладијатори, Римљани и Египћани, а његову машту заплъускиваху далека, тајновита мора и предели. Странице су се низале, а дечак је постао толики заљубљеник у књиге да су се његови родитељи прилично забринули.

- Изађи, сине, да се мало поиграш. Можеш и вазу да разбијеш, ако желиш - наговарала га је мама. Али без успеха. Он је и даље само читао и читао.

- Јуначино татина! - зачу се опет. - Види како је тата лепо окречио овај зид. Можеш слободно да га ижврљаш.

Дечак га само погледа и рече:

- Немам времена. Читам.

Тако је то текло данима. А мува? Мувин живот није изгледао нимало ружичасто. Дечакова глава толико се напунила знањем да је несрећна мува једва могла да зуји, а камоли да рашири крила. Напослетку је излетела ван у нади да ће наћи другог празноглавца који не ставља руку на уста док зева.

Чујем да сада живи у глави једног политичара. Хвали се својим пространим станом и нема намеру да се сели.

У сваком случају, постоји више начина да се муве отерају књигом. Ако је мува у соби, можете да махнете књигом и она ће побећи. Али ако је мува у глави, онда махање књигом никако не помаже. Помаже само читање књиге.

Проблем с камилом

Луче су новине објавиле да су једну камилу у Сахари почеле да сврбе обе грбе. То, иначе, не би било ништа необично да није реч о једногрбој камили. У читаву ствар укључили су се многи учени и умни лекари за камиле из целог света. Неки су чак тврдили да је у питању опака заразна болест, звана *вишак свраба*, која може да се пренесе и на људе. На пример, засврби вас нос, а ви одмах осетите како вас сврбе два носа. Страшно!

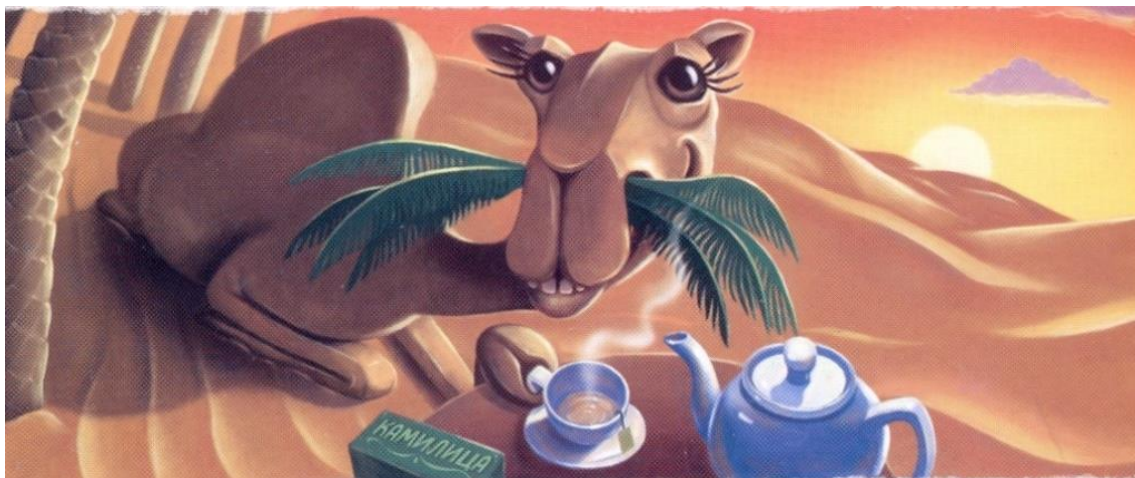
Лекари и остала научна господа за камиле једноставно нису могли да се договоре како да лече ово несрећно биће. Једни су тврдили да је чај од камилице најбоље решење. Познато је

да камилица успешно лечи камиле, због чега је, на крају крајева, и добила име. Други су, опет, били против тога. Говорили су да је тачно да камилица лечи камиле, али само док су мале, то јест док су камилице.

У једном су се ипак сви слагали: треба строго забранити приступ тој камили како не би дошло до ширења заразе. Зато су је одвели у једну далеку оазу. Могли су да јој приђу само научници који су испитивали њену болест. За то време камила је само брстила палмино лишће, пијуцкала чај од камилице и ништа јој није било јасно. У ствари, њој је веома годило то што само једе и спава и што ништа не мора да ради. Више је нису сврбеле обе грбе, већ само она једна једина. Али, пошто јој се осладио живот пун пажње и неге, ћутала је и уживала. Само је повремено морала да зине кад би јој прегледали грло.

У близини оазе изграђен је велики научни институт у ком су научници могли озбиљно да раде на проналажењу лека против *вишка свраба*. Та огромна грађевина правила је и огроман хлад, што је у Сахари права реткост. Зато су туда почели да пролазе многобројни бедуински каравани с камилама. И док су се бедуини одмарали у хладу института, камиле су са завишћу посматрале своју другарицу како ужива. А камиле су веома мудре и препредене. Зато и нису препоручљиве за кућне љубимце, јер би зачас смислиле како да се, рецимо, дочепају ваше, рецимо, чоколаде или, рецимо, пудинга од, рецимо, ваниле. Све смо рекли.

Сами погађате шта се даље дешавало. Није прошло много времена, а већ су почели да се појављују нови „пацијенти“. Из дана у дан број камила с *вишком свраба* се повећавао. Новине кажу да се до прошле среде тај број попео на равно педесет четири. Забележен је и случај једногрбе камиле коју сврбе целе три грбе. Тако у тој оазис свакога дана има све више камила које љуто болују од *вишка свраба*. Не морају више да тегле тешке товари кроз пустињу. Само лешкаре, брсте палмино лишће и срчу чај од камилице. Због тога је у близини огромног института изграђена још огромнија фабрика за производњу чаја од камилице.

Научници су у очају. Свакодневно мозгају и мозгају и губе косу од много размишљања. Ништа нису измозгали, али се прича да ће убрзо сви бити ћелави. Почело је да се говорка како ће у Сахари бити изграђена и фабрика за производњу перика. А зна се да су перике од камиље длаке најбоље. Дакле, камиле ће и даље моћи да ленчаре, али ће повремено морати да се шишају. Изгледа да ће тако сви бити задовољни. Камилама су потребни научници, научницима перике, а перикама камиле, због длаке. Дневна штампа ће сигурно писати о томе. Сутра ћу опет морати да купим новине. А право да вам кажем, новине свашта пишу.

Једном сам, замислите, прочитао у новинама да се негде у Чилеу један мрак успавао и заборавио ујутру да изађе из спаваће собе. Власник дотичне спаваће собе Пепе Ноћез Несванићез, један диван и васпитан господин, морао је да навије шеснаест будилника како би се мрак пробудио и одвукао на посао у Јапан. После је те будилнике продао и од тог новца отпутовао на одмор у Сахару. Одувек га је сврбела радозналост да проба да јаше камилу. А свако се чеше тамо где га сврби.

Посао за лишће

Пошто бејох чврсто уверен у то да нећете поверовати у ову причу ако вам је будем испричао, размишљао сам да ли уопште да почињем. Размишљај тако, размишљај, кад, најједном, пред мене паде сув лист липе. И то тачно у моју шољу са чајем. Наравно, ви знате да падање лишћа није необична појава. Нарочито усред јесени, кад лишће нема шта да ради осим да пада, онако, из досаде. Када би лишће било запослено, мање би се досађивало, а то опет значи да не би имало времена да по цео дан пада. И тако, док размишљах о падању доконог лишћа, мени тачно на ум, ни лево ни десно, паде једна сјајна идеја.

Е баш о томе сам, као што рекох, хтео да вам причам, али нисам сигуран да ћете ми поверовати. Уосталом, док сам размишљао да ли да вам то испричам, пао је тај липов лист и прекинуо ми мисао. Ето, нашао је да падне право у моју шољу са чајем! А то је, иначе, једна дивна шоља. Док пијем чај из ње, обично размишљај да ли уопште има смисла причати приче у које нико жив не би поверовао. Она само за то служи и ваљда схватате колико је то једна важна шоља за чај. Надам се да вам је јасно колико ме је изнервирао тај беспослени лист липе. Управо сам зато решио да пређем на ствар и решим тај проблем с лишћем.

Да видимо, рекох себи: да ли је тачно да лишће пада?

Јесте.

А зашто пада?

Досадно му је.

А зашто му је досадно?

Зато што нема другог посла.

Тако, дакле, рекох опет себи. Е, онда ћемо га запослити. Али како? Ако бих вас питао где би се лишће могло запослити у јесен, сигуран сам да бисте ми одговорили како лишће у то време већ има посао - да пада. Али, молим вас, какав је то посао?! Замислите да ваше маме и тате иду на посао да би тамо падали! То може једино ако су вам родитељи запослени у циркусу.

Најпре сам смислио да свет окренем наглавачке. Тако лишће не би падало, него би одлетало увис. Али убрзо сам одустао од те идеје зато што би ми се онда чај просипао из шоље и не бих на миру могао да размишљај о томе да ли да вам испричам ову причу. Потом ми се учинило да не би било лоше да сваки лист лепо залепим селотејпом за грану и тако спречим опадање. Израчунао сам да бих за тај посао потрошио толико много времена да би ми на крају израсла брада од седамнаест метара. То би тек биле невоље, јер би ми брада сметала да се верем по дрвећу док лепим лишће. Зато сам одустао и од те

замисли. На крају ми није преостало ништа друго него да и даље размишљај. Размишљај тако, размишљај, кад, најједном - пролеће!

- То је то! - викнем одушевљено. - Запослићу све лишће у предузећу *Пролеће!* - И, стварно, тамо лишће уопште не пада. Само ради свој шумећи посао и зелени од среће.

Ето тако. Баш се добро осећам што сам решио овај проблем с лишћем. Сад могу на миру да седим, пијуцкам чај из своје омиљене шоље и размишљам о томе да ли уопште да вам испричам ову причу, у коју ионако нећете поверовати.

Лимени петао

Ах, камо лепе среће да је ова прича могла почети једним раздраганим, отегнутим *кукурикууу...* Али није. Уместо тога, она ће почети једним тужним *шкрииип...* То је зато што је ово прича о једном лименом петлу, а лимени петлови не кукуричу. Они само укочено стоје на највишој тачки крова. Ако имају среће да је време ветровито, само накратко заплешу вртећи се усамљено. Другим речима, живот лимених петлова уме да буде неописиво

досадан. Направљени су само да би се окретали како ветар дува, и то је све. Њихова једина предност јесте у томе што лимени петлови никако не могу завршити у супи као они пернати. Још није забележено у историји кулинарства да је неко припремао топлу супицу од лименог петла. Искрено мислим да би то била веома рђава супа; кажем рђава зато што лимени петлови на киши могу и да зарђају. Управо то се и догодило нашем лименом петловском лепотану.

После једне олујне кишовите ноћи, док су се над пољанама и шумама кроз измаглицу назирали први црвенкасти праменови зоре, петао се лагано окрете око себе и... Зачу се једно тугаљиво *шкрииип...* Баш како рекосмо на почетку приче. Али то није био само почетак ове приче; беше то, уједно, и почетак невоље за лименог петла. Тек што се огласио

шкрипом своје зарђале осовинице, око које се окретао, са оближњег плота до њега допреше заједљиве речи:

- Где то може, где то има: кукуриче петао од лима?!

Да, био је то Будимиров глас! Сумњам да сте до сада имали прилике да упознате Будимира, и боље је што је тако. Када би у петловском свету постојала титула под називом *Кљун хвалисања пун*, сигурно би припала Будимировом кљуну. Био је то петао заљубљен у себе од репа до кресте. Лименом петлу одавно беше познато да се од Будимира ништа друго осим подсмеха и поруге није могло ни очекивати. Стога се само окрете на другу страну и зачу се још једно продорно *шкрииип...*

- Перје ми се затресло од смеха: кукуриче петао од плеха! - добаци опет Будимир, а онда се испрси, онако сав поносан, и из грла пусти једно раноранилачко *кукуриииииикуууууу...*

Сваки пут када би лимени петао шкрипнуо, из Будимировог хвалисавог кљуна извијало би се према крову све гласније кукурикање. Тако је то трајало до вечери. Будимир је својим непрестаним кукурикањем досадио чак и кокама, које су увек с нестрпљењем чекале ново свитање како би чуле своју музичку звезду.

Наравно, упркос свему, мора се признати да је Будимир био прави певачки таленат. Легенда о његовом раскошном гласу беше позната у десет околних села. Док је његова слава живела у тих десет села, све је за Будимира било у најбољем реду.

Међутим, једнога дана вест о његовом генијалном певачком дару стигла је и у једанаесто село.

Неко би рекао да у томе нема ничег лошег. Не би ни било да се у том једанаестом селу није шепурио надалеко чувени петао Јутривоје. Његов власник беше толико поносан на свог љубимца да је усхићено говорио како суседима треба да буде част што им сваки нови дан почиње божанским кукурикачким аријама. Можете ли онда замислити како је тај Јутривојев газда био љубоморан кад је у то једанаесто село стигла прича о ненадмашном, феноменалном, маестралном пернатој певачу Будимиру?!

- Молим?! - крикну он исколачивши очи као да је прогутао живо јаје. - Зар има испод сунчевог светла талентованијег петла, племенитијег соја од мога Јутривоја?!

Наравно да се нико није усудио да каже било шта, али то није умањило нервозу и незадовољство поносног власника.

- Е па добро! Сутра ћемо видети чија креста вреди првог места!

Тако је донета одлука да се организује певачки двобој између Будимира и Јутривоја. Испред дворишта у ком је живео петао Будимир никада се није скупило толико света. А да не причам колико се тек перади сјатило не желећи да пропусти тај несвакидашњи такмичарски концерт! Звучи заиста невероватно, али чак су и фазани и друга перната дивљач, потпуно заборављајући страх од ловаца, уве- лико слетали на земљу око оближњих грмова.

Узбуђени власници два чувена петла задовољно су трљали руке. Обојица су била уверена у то да имају петла над петловима. Јутривојев газда повео је са собом и хор кокошака који ће отпевати тријумфалну химну у част победника. Он, наравно, није имао никаквих сумњи у то да ће се двобој завршити у корист његовог петла. Зашто би иначе и долазио?

- А сада: генерална проба! - узвикну он и даде хору кокошака знак, као диригент. Певачка кокошија дружина рашири крила, заврте тртицама и заори се крештава химна:

*Досадна би била зора
да нам нема твог тенора.
Диван си у свакој ноти,
ко пернати Павароти.
Хвала ти за песме твоје,
Јутривоје, Јутривоје...*

Песма посвећена петлу Јутривоју нервирала је све присутне у Будимировом дворишту. Међу кокошкама, гускама и ћуркама беше разних коментара:

- Боље би им било да носе јаја као сав поштен кокошији свет! - рече Будимирова сестра од стрица.
- Где ће завршити овај свет?! - завапи ћурка чији је муж био Будимиров телохранитељ.

Ипак, највећи немир и срџба спопали су Будимировог власника. Стајао је насред свог дворишта, смркнут у лицу, и гужвао капу крупним, огрубелим шакама. Најзад, не могавши више да издржи хвалоспеве о супарнику свог петла, узвикну:

- Доста ми је овог циркуса! Када мој Будимир победи, про- славићу то срчући чорбу од твог петла!

Наједном настаде тишина. Јутривојев газда се осветнички насмеши, поклони се пред свима и оде неколико корака у страну. У средини великог сеоског дворишта остадоше само два петла. Будимир и Јутривоје. Право да вам кажем, тешко би се могло одредити ко је од њих двојице био већи уображенко. Будимир беше истегао шију као неки надмени енглески гроф, а Јутривоје само достојанствено забаца главу уназад толико да је крестом готово дотакао најдуже перо у репу.

У публици је владала неиздржива напетост. Неколико кока, неспремних да поднесу толику драму, скљокало се у несвест, а једна патка је од узбуђења превремено снела јаје и расквакала се толико гласно да су морали да је отерају на крај села.

Будимир се поклони пред бројном пернатом и сваком другом публиком. Пребаци кресту на десну страну, а лево крило подиже високо, као да се обраћа својим славним петловским прадедовима. Они би у овом часу сигурно били поносни на њега. Како и не би?! Он се управо спрема да одбрани част свог села. После овога следи му толика слава да ће се за њега чути у целом округу. Можда ће му штампати и слику на кесицама за супу!

Познато је да оперски певачи пре наступа воле да попију живо јаје. Верују да им то глас чини јачим и чистијим. Али код петлова певача то није обичај. Признаћете да то ипак не би било у реду. Па, молим вас, можда би се управо из тог јајета излегао неки нов велики певачки таленат!

Уместо тога, Будимир је дубоко удахнуо ваздух и заузео певачку позу. Било је дивно гледати како му се надимају горда петловска прса. Онда широм отвори кљун (онај кљун хвалисања пун) и баш док су сви усьићено очекивали да се из његовог грла vine песма дивљења вредна, зачу се само ... зачу се само... У ствари, није се чуло ништа. Тачно тако: није се чуло ништа осим неког слабашног пискутања.

Будимир је, ако се сећате, читаваог претходног дана подругљиво кукурикао на лименог петла. Наравно да је због тога морао да промукне. Од ујутру до увече надметао се са сиротим петлом од лима који је шкрипуцао на крову. Сада, када му је глас био потребнији него икада пре у његовој певачкој каријери - ни да цијукне!

Публиком је прострујао уздах очаја и неверице. Дотеране коке су полуотворених кљунова гледале у Будимира, не схватајући какво се то љуто проклетство свалило на њиховог љубљеног, обожаваног и непоновљивог певачког хероја. Мук и мука. Ето, тако би се у три речи најбоље описало стање публике.

А тада... Тада је иступио дични петао Јутривоје. Изгледао је као краљ света према јадном Будимиру, који се скупио од срамоте. Коке из његовог хора почеше да се кикоћу од поноса и гордости. А Јутривојев власник задовољно гурну руке у џепове и рече:

- Хајде, Јутривоје, мелеме за уши, покажи крештавцу како се певуши!

Наравно, није било тешко погодити да је питање победника већ решено. Будимир се тако страшно обрукао да би га натпевао и неки немужикални, очерупани фазан.

После краћег шепурења око свог несрећног супарника Јутривоје даде крилом знак да се сви умире. После неколико пробних куку и два-три рику, таман кад се очекивало да груне арија од које се јежи перје и дрхте тртице, зачу се једно отегнуто шкрииииии...

Да, драги моји, погодили сте: огласио се стари добри лимени петао. Иако нигде није било ветра, такорећи ни дашка, петао од лима се завртео и то је било довољно да помете Јутривоја. Али велики певачи не би били то што јесу када би их лако из такта избацила једна таква ситница. Јутривоје се брзо прибрао. Али и следећи пут, управо кад је требало да запева, опет продорно шкрипну лимени петао. И тако без престанка.

Јутривоје беше толико узнемирен и збуњен да је на певање и заборавио. А тек његов власник! Гризао је нокте од беса и љутито хуктао. На крају је окупио хор разочараних кока и пошао натраг у своје (једанаесто) село. Успут је претио Јутривоју како ће његовим перјем напунити јастук.

А Будимир? Прва три дана није смео газди на очи да изађе. Касније, када се прашина мало слегла, све је кренуло по старом. Убрзо му се вратио и глас. Опет су јутра свитала уз прелепе Будимирове песме. Али од тада није наступао сам. Са својим побратимом, племенитим лименим петлом, направио је дует. Будимир је певушио, а лимени петао га је пратио својим нежним шкрипуцањем, које беше тако добро увежбао да је личило на звук старинске виолине. Били су заиста величанствени. Обојица су стајала на највишој тачки крова, а иза њих се ширила блага пурпурна зора.

Прича о изгубљеној цртици

Не сумњам да сте макар једном чули некога да каже: „Е, дошло је време да подвучем црту!“ Управо тако одсечно, пре много година, рекао је то један трговац рибом, решен да намири-све дугове које му његове користољубиве муштерије нису враћале. Трговац је био човек добра срца и широке руке. Међутим, због његове познате попустљивости посао му је ишао све слабије. Схватио је да ће, не промени ли навике, неизбежно пропасти. Да се разумемо, могао је он рећи и да ће окренути нови лист, али, ипак, узвикнуо је оно са цртом. А то је почетак наше приче.

Дакле, трговац је сео, при треперавој светлости свеће лизнуо је оловку и кренуо да ниже бројке. Када је уписао сваки дуг којег се могао сетити - подвукао је црту. У ствари, пре би се могло рећи - цртицу. Када је све уредно сабрао, уздахнуо је задовољно и отишао на починак.

Хартија с дугачким низом подвучених бројева остала је на столу. Ноћ је била мирна. Када је месечина мало разредила густину мрака у малој, загушљивој рибарници, ноћ је и даље била мирна. Остала је исто тако мирна и када су се звезде распупеле широм свода. Али, право да вам кажем, за ову причу уопште није важно да ли је ноћ била мирна, већ то што цртици нипошто није било до мира. Напротив. Цртица се осећала прилично лоше у тој тескоби од збијених бројева и, уопште, у тој малој, трошној и загушљивој рибарници. Осим

тога, страшно ју је жуљала једна кривонога четворка, а пре- озбиљна двојка као да јој је све време претила својим српом. Треба ли рећи да цртица никако није припадала том свету досадних сабирака? Напокон, одлука да напусти своје место беше сасвим чврста. Цртица је лагано почела да бледи натопљена млеком месечине, док на крају није посве ишчезла. Остале су само бројке на замашћеној хартији.

Путујући преко света у нежној месечевој сумаглици, кроз полен звезда што праши ноћну тишину, нашла се над крововима једног великог града. Била је задивљена мноштвом црта и цртица које се скриваху посвуда: у ивицама провора и кровова, у облицима градских кипова и споменика, у витким луковима мостова... Стога никога не треба да чуди то што је, занета гледањем својих савршених рођака, неспретно закачила један од високих звоника и стрмоглавила се. На срећу, сан једног младог сликара био је довољно широк и мек да пад

непажљиве цртице учини сасвим безазленим. Није потврђено, али кажу да је сликар после тог догађаја заувек престао да хрче. Али важније од тога јесте оно што је сликар сањао.

Наиме, претходног дана угледао је на улици, онако у пролазу, неку непознату лепотицу. Тај краткотрајни сусрет толико га је инспирисао да је, чим је дошао у атеље, насликао по сећању профил лепе незнанке. На невољу, један детаљ никако није ваљао. Нос! Како год би га на- сликао, обрис носа би мењао цело лице и то више не би била особа коју је срео. Уморан и безвољан, покушавао је небројено пута да открије тајну жељеног носа, све док га у касну ноћ није савладао сан.

А мука га није напустила ни у сну. Сањао је како му стотине носева долазе у посету, али ниједан од њих није био прави. Напослетку, када се цртица суновратила у његова сновиђења, нагло се пробудио, готово поскочивши из кревета.

- То је то - викнуо је. - То је прави обрис!

Журно је пришао штафелају и црту из сна пренео на платно.

Већ је свитало, а млади уметник је и даље седео задовољан пред својим делом. Црта је савршено одговарала. Назвао је своју слику *Непознаша Тоспођица савршеног носа*.

Много година касније тај портрет је за велику суму новца продат на једној аукцији. Надметање око слике трајало је веома дуго, све док познати власник комбината за прераду рибе није узвикнуо:

- Е, дошло је време да подвучем црту!

Потом је рекао цену коју нико од присутних није могао да плати. Тако је слика постала његова. Одлучио је да скупочени портрет окачи на важно месту у свом дому - баш поред портрета свог прапрадеде, сиромашног трговца рибом. Није знао због чега, али осећао се као да је пронашао нешто што му је одавно недостајало.

А цртица? Цртица је остала да заувек буде савршен обрис носа непознате лепотице из давнина...

Иначе, искрено да вам кажем, ја мислим да је свет сачињен од цртица и да се све оне налазе баш тамо где им је право место.

Место за лептира

Слетео лептир на велики зидни календар и не мрда.

- Склони ми се с празника! - рече календар.
- С каквог празника?! - изненади се лептир.
- Стао си на Дан заљубљених.
- Врло лепо - обрадова се лепокрилац. - Ја сам један заљубљени лептир.

Нажалост, био је то календар с људским, а не с лептирским празницима. Стога је лептир морао да прелети на други датум.

- Опет си ми стао на празник! - опомену га календар.
- Немогуће.
- Могуће, могуће. То је Дан цвећа.
- Одлично! - радосно рече лептир. - Сада сам на правом месту. На цветовима проводим највише времена.

Али календар је био неумољив. Ништа није вредело. Кад год би лептир слетео на неки датум, он би га терао говорећи да то није његов празник.

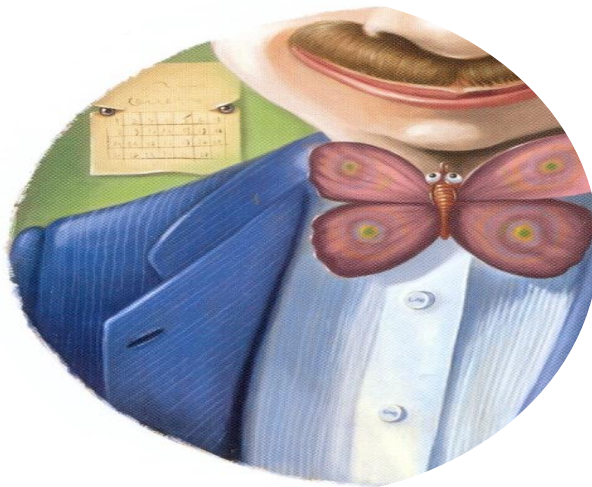
Тада је у собу ушао човек. Видело се да нешто тражи. Отварао је фиоке, плакар, комоде и све што је могло да се отвори. Кад се уморио од тражења, седе на столицу и рече очајно:

- Нигде је нема! Како ћу сад на прославу без лептир-машне?!

Чувши те речи, лептир залепрша кри- лима и слете му на кошуљу. Баш на место где се иначе ставља лептир-машна.

- Баш лепо! - рече човек задовољно. - Најзад сам спреман за свечаност.

Лептир је заиста дивно изгледао на тој кошуљи. И сваки празник био је његов...

Жак

Сањам ја да сам, као, неки Жак. Имам десет година и једем ђеврек. Одједном, ето ти мене на врху Ајфеловог торња. Хоћу да се одушевим, али не могу. Долази мени одушевљење, али на француском. А ја не разумем француски. Пробам да се одушевим на свом матерњем језику. Не иде. И зато останем равнодушан. Таман док сам тако равнодушно посматрао свет с велике висине, зачујем иза себе:

- Торњај се с мог торња!

Осврнем се. Видим - на огради стоји голуб.

- Јеси ли ти француски голуб? - упитах га.

- Јесам - рече.

- Али, како те онда разумем?

- Ко каже да ме разумеш?! - процеди он кроз кљун. - Да ме разумеш, већ би се торњао с мог торња!

- Није ово твој торањ, него Ајфелов.

- Ма немој! - одбруси голуб. - А јеси ли ти видео његов тестамент?

Ту се ја, као, мало збуним.

- И знаш ли ти уопште шта је то тестамент?

Још мало се збуним, али видим да толика збуњеност пред једним обичним голубом неће изаћи на добро, па му спремно одговорим:

- Знам. То је једно старинско тесто са укусом менте.

- Па шта ако знаш! Као да је то неко велико знање! - рече голуб, па додаде: - И немој да мислиш да сам ја неки обичан голуб!

Невероватно, помислих са стрепњом, овај голуб зна да чита мисли.

- Наравно да знам. А знам још штошта о теби.

На те речи потпуно сам замукао.

- Знам, на пример, да си јуче комшији Жоржу залепио жваку на звонце, па му је звонило док се није покварило.

- Чекај мало - замуцах. - Ја немам никаквог комшију Жоржа. Помешао си ме с неким. Ја и нисам ја. У ствари, хоћу да кажем да ја нисам Жак. Само сањам да сам он...

- Ма није него! - заједљиво ће голуб. - Покварио си комшији Жоржу звонце. Зато није могао да чује кад је на врата дошао поштар да му преда важно писмо.

- Али ја стварно нисам Жак...

- Јеси, јеси! Зато је поштар ставио писмо на праг, али је одлетело због промаје. И Жорж никада није прочитао то важно писмо.

Више се нисам трудио да му објасним да сам ја неко други, ко само сања да је тај Жак, и да уопште немам комшију по имену Жорж.

- Вероватно не знаш да је твој комшија Жорж председник *Голубарског удружења Париза*. У том писму, које му је послала Државна пошта, стајао је предлог да се голубови поново запосле као писмоноше, зато што је то много романтично. Али пошто драги и вољени Жорж никада није прочитао писмо, ја сам остао без посла. А ти си кривац!

- Жао ми је због тога - уздахнух, већ уморан од ове приче - али ја стварно не живим у Паризу, не знам француски и не зовем се Жак. И хоћу да се пробудим.

- Прво плати штету! - строго ће голуб.

- Како? - упитах.

Већ сам се био озбиљно забринуо што буђење никако не стиже.

- Дај тај ђеврек!

Пружим голубу оно што је остало од ђеврека и - пробудим се. Дивно јутро. Соба пуна светлости. Устанем да погледам доле, на улицу. Кад- на прозору моје собе стоји голуб. Мало претрнем, али му одмах потом довикнем:

- Што ме тако гледаш? Нисам ти ја тамо неки Жак!

- Знам! Шта се дереш?! - узврати ми голуб и одлете, остављајући за собом неколико зрна сусама.

Упитник

Остао један Знак Питања без посла. Неко је дао одговор на питање у којем је био запослен и одмах су га отпустили.

- Овде си вишак - рече му Тачка, која се запослила на крају одговора на оно питање у ком је он радио. Вато је морао хитно да нађе нови посао како би прехранио своју бројну породицу од петоро малих Упитничића.

А имао је диван посао! Диван, али краткотрајан. Тај Упитник је радио у питању: *Извините, колико је сашу?* Код првог пролазника који је имао часовник затворили су му фирму и претворили је у одговор: *Осам и петнаест*. А ту се, ето, запослила она одвратна и безобразна Тачка.

Обилазио је Упитник многа угледна питања, као: *Са шећером или без њеш?*, *Хоћеш ли да се удаш за мене?*, *Шта ћеш ми купити за рођендан?*, *Зар није диван овај пејзаж?* Послови у тим питањима били су заиста господски. Као створени за њега. Али сва места беху попуњена. Уосталом, Упитник је желео да нађе добар посао који би дуго могао да обавља. Да се већ једном скраси.

Трагао је данима. Скоро да је већ изгубио наду. Толико питања, а нигде правог посла за њега. Његова жена Упитница и петоро малих Упитничића били су врло забринути.

Једног дана, док је потиштено шетао улицом и немо јадиковао над својом судбином беспосличара, наиђе на неку девојчицу која је држала тату за руку. И тада зачу:

- А кад сам ја пре била много мала, је л' та моја мањост била много већа него што сад имам ову великост, па сам порасла до неке мале већости...

„То је то!”, помисли Упитник и поскочи од среће. „То је прави посао за мене!”

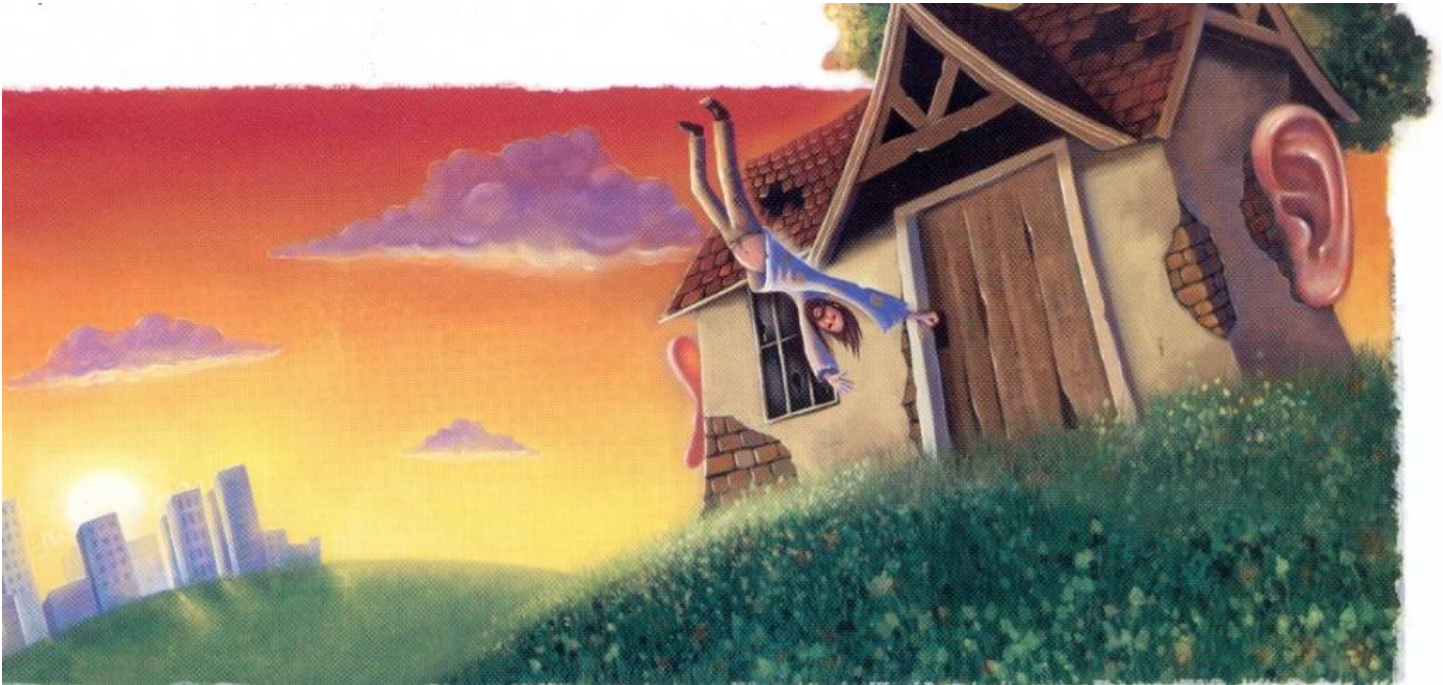
А оне три тачке што су стале иза питања сместа се уклонише, јер то никако није било место за њих. То зна свако ко је писмен. Тако се пресрећни ? запослио у овом питању. И све су прилике да ће ту остати до пензије.

Сасвим је сигурно да ово питање никада неће добити одговор иза ког би се могла запослити некаква глупава тачка. Упитник је имао добру плату и могао је својим Упитничићима свашта да купује. Шта ли им је то куповао? Питајте се, питајте се...

Случај клемпаве куће

Не зна се колико је била стара та омања, трошна, нахерена кућа. Као да је ту, на крају града, поред столетног дуда, стајала од почетка света. Нико у њој није живео, а било је неповнато и ко је био њен градитељ. Људи су веровали да је никла сама од себе, као печурка после кише.

Прича се да је једног дана на праг тог кућерка присео да се одмори неки просјак. Седећи тако, пожалио се наглас на свој тешки, сиротињски живот. И одмах му беше лакше. Опет се пожалио и било му је још лакше. До краја дана било му је толико лако да се морао ухватити за кваку како не би одлетео од олакшања. Чинило му се да га неко брижно и пажљиво слуша док се жали на своје муке. Зато су му бриге изгледале подношљивије, а патња мања. А онда је открио нешто невероватно. На бочним зидовима куће никле су уши!

Лево и десно уво, као на глави. Праве правцате уши! Кућа га је слушала.

Убрзо се прича прочула по граду и људи почеше да долазе да виде чудо. Наравно, међу првима је био управник полиције. Не могу тек тако негде да никну уши, а да полиција за то не сазна. Управник је понео своју бележницу и у њу записао: „На старој, ничијој кући, поред столетног дуда, никле су уши и засад се придржавају реда и закона.“ Онда се окрену и рече окупљеном свету:

- Ха! Нисам ли вам више пута рекао да у нашем граду и зидови имају уши?!

Људи су испрва бојажљиво прилазили кући, као да ће их уши угристи. Међутим, пошто беху чули да оне лепо слушају и да су помогле сваком ко им се изјадао, полако почеше да се ослобађају страха. Из дана у дан ред грађана који су чекали да повере своју тегобу чудесним ушима беше све већи. Свако би одлазио задовољан и утешен, јер је напokon нашао уши које су га пажљиво саслушале. Свима је било лакше.

За сваки случај, поред куће је отворена и продавница украсних цигала. Те су цигле људи куповали и стављали у џепове, јер су страховали да ће од олакшања одлетети у ваздух.

Кућа са ушима постала је за кратко време право градско благо. Долазио је народ с разних страна. Дању и ноћу. Градско предузеће за чистоћу редовно је прало драгоцене уши да се град не би брукао пред странцима. На градски грб је, поред мачева и штита, доцртано уво, а чувени градски песник написао је генијалну оду славним ушима:

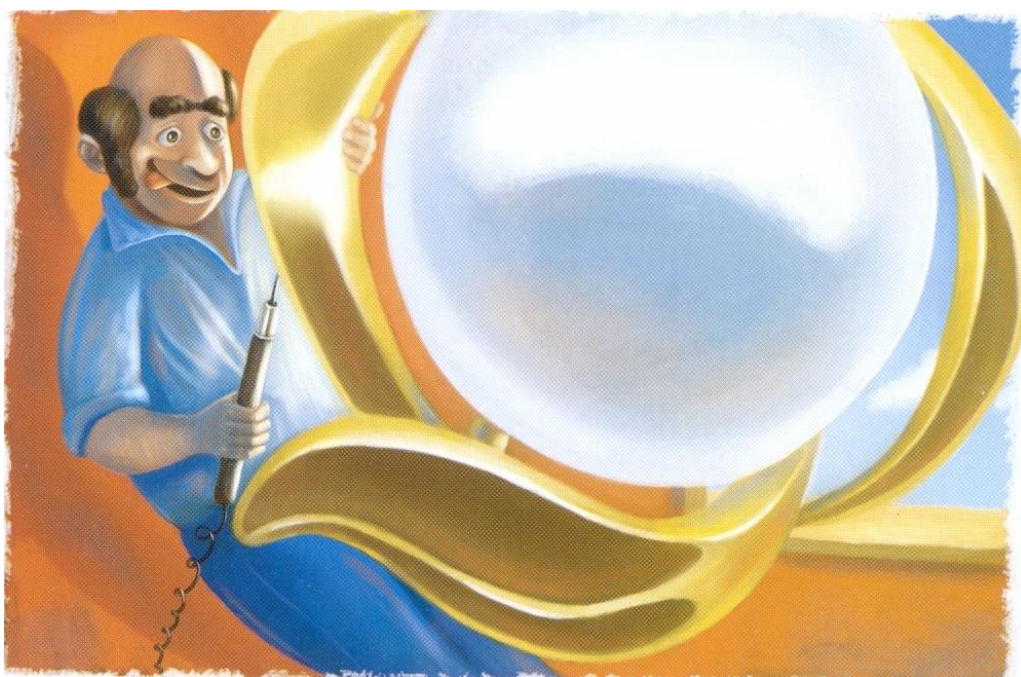
Ах, патњо, што ми лежиш на души,

ох, срце моје, што бол те гуши,

ах, биће лакше кад ме чују уши,

ох, те зидне уши, ах, те зидне уши...

Због великог поштовања које су уши уживале некоме је пало на памет да их, у знак захвалности, достојно украси. Тако се родила идеја да се на чувене зидне уши ставе минђуше. Али, нису се сви сложили с тим. Ко би могао да зна јесу ли то мушке или женске уши? Неки су тврдили да су мушке, а други су били убеђени у супротно, јер су никле на кући, а реч *кућа* је женског рода. На крају је ова тврдња победила и одмах је од градског златара затражено да направи најлепше бисерне минђуше које су икада виђене. Златар је одушевљено прионуо на посао. Била је то за њега част, али је осећао и дуг према зидним ушима, јер су га лепо саслушале кад им се пожалио да никако не може да пољуби сопствени лакат.

За то време људи су настављали да долазе и поверавају се лековитим ушима. А кућа је мирно и стрпљиво слушала. И од тога су јој уши свакодневно расле. Једноставно, за толико проблема, јадања и жалби биле су потребне веће уши. У ствари, много веће уши. Ускоро су уши толико нарасле да су биле веће него прозори на кући. А није прошло много времена до часа када су постале веће и од саме куће. Тако је тај оронули кућерак добио име *Клемпава кућа*.

Једне ноћи, док је беснела страшна олуја, догодило се нешто неочекивано. Ветар је силно дувао и надимао велике зидне уши. Изгледале су као огромна бродска једра у бури. Чинило се да ће их силни вихор ишчупати из зидова. Али није. Уши су се чврсто држале за своју рођену кућу. Али се зато кућа једва држала за своје темеље. Ветар је дувао толиком снагом да се кућа на крају винула у ваздух, ношена својим ушима као огромним, моћним крилима. Вероватно је негде далеко одатле и слетела, али никоме није било познато где.

Где год да је то било, сигурно су је с радошћу прихватили.

Ујутру су људи, као и обично, дошли да се жале и жадају чудесним ушима. Дочекао их је само усамљени столетни дуд, уморан од борбе с бесном олујом. Видевши да су и кућа и уши нестали, грађани сместа пријавише случај полицији. Управник је дошао брзо. Отворио је своју бележницу и записао следеће речи: „Ноћас је неко украо нашу *Клемпаву кућу*. Тешко нама!"

И стварно, било је тешко њима. Окупљени људи више нису имали коме да се исповедају и жале.

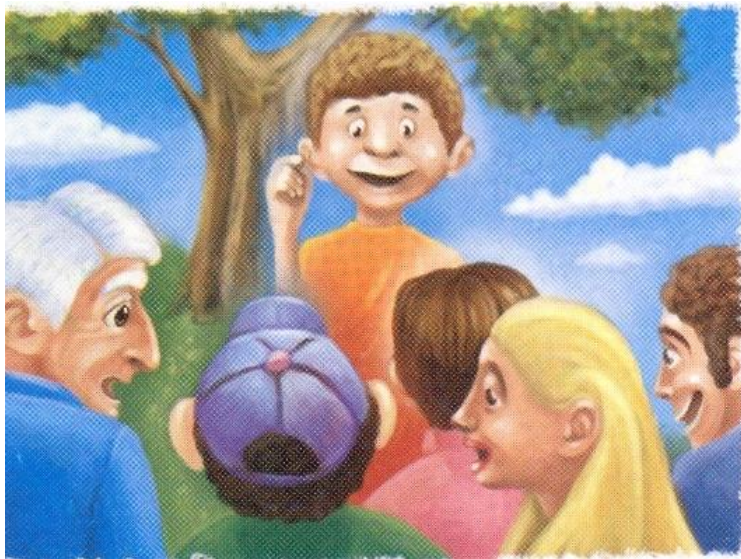
- С ким сада да поделим муку што жена неће да ми чешка табане?! - чуо се из гомиле стари поштар.

- А ја? - узвикну пекар. - Ко ме ја да се пожалим што ме ноћу у сну јуре велике зубате крофне?!

Чуле су се свакаке јадиковке. Напоследку дође и градоначелник.

- Шта да радим јадан ја? - заплака горко јадан он. - Коме ћу сада да се пожалим што сам градоначелник града из ког је украдена чувена и многопоштована *Клемпава кућа*?

- Можда је требало да се мало мање жалимо - рече апотекарка која је патила јер њена мачка не уме да игра енглески валцер. - Да смо били скромнији, уши не би толико порасле и кућа би сада била с нама...

Али, нажалост, више није била с њима. *Клемпава кућа* заувек је нестала. Нико с тако великим ушима не може да остане на једном месту. Било је само питање времена када ће одлетети у неповрат.

Усред те уцвељене групе појави се једно дете и рече:

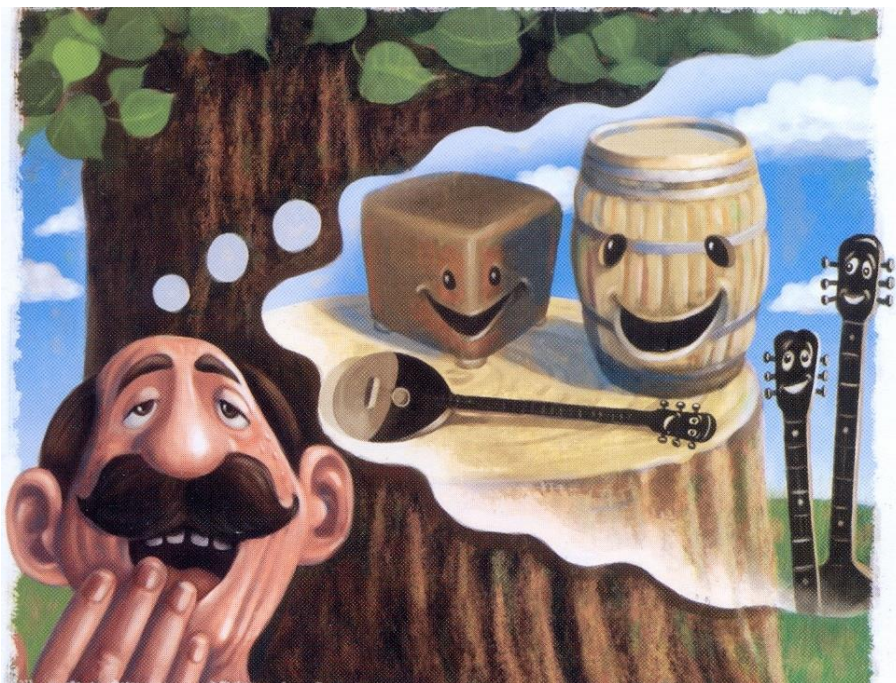
- Плачете због једног пара ушију, а овде их је на стотине.

- Где?! - упиташе људи углас.

- На вашим главама. Заиста, људи почеше да загледају једни друге и видеше да свако од њих има уши. Одједном им се учини да је то велико откриће. По- седаше око столетног дуда и почеше да слушају једни друге.

Липа

У дворишту једног бркатог типа расло је дрво; тачније - липа. А била је врућина. Она велика, летња, што је здрављу сметња. Зноји се ћела и већина тела испод одела.

Ха! - стаде тај бркајлија брке да суче. - Нисам ни ја од јуче! Направићу од ове липе буре, табуре и две-три тамбуре. Када све то продам, ко дланом о длан, купићу један нови сунцобран!

Тако рече и за посао се спреми. А липа - у треми. Које дрво не би било у треми кад му се тамо где је најниже тестера и секира ближе? О, како је страшно задрхтала липа када брка поче стабло да јој пипа и да загледа с леве и десне где ће секиром прво да је тресне!

Али врућина дође по своје: дланови се зноје. А зноји се и ћела и већина тела испод одела.

Добро - промрмља брка себи у браду - најпре ћу мало да предахнем у хладу. - Ах, да видесте само срећу човину кад седе у фину липову хладовину! Чим се заклони од сунца што пече, самом себи рече: „Сећи дрво напоран је рад. Сва срећа што имам добар хлад!”

И тако, под крошњом што сунцу одолева, чова лагано поче да зева. Зев по зев, тек, зачу се испод бркова и бруј првих хркова. Хрк по хрк, и ето нашег чове на путу за снове.

А тамо, у сну- буре, табуре и две-три тамбуре. „Здраво”, рекоше скупа, „зар нисмо занимљива група?”

„Откуд сад ви?!”, упита их чова бркатога кова.

„Па, ето, ми смо прво били твоје дрво, она липа, а сада смо једна весела екипа - буре, табуре и две-три тамбуре. Из бурета можеш пити, на табуре сести, а тек да чујеш, бркато наше луче, како тамбуре звуче!”

И тако је наш чова пио, седео и преко свога плота слао јата тамбурашких нота. А на буре, табуре, две-три тамбуре и њега спуштала се све већа жега. Тако вам је то лети, кад јако сунце прети. Зноји се ћела и већина тела испод одела.

„Знате шта”, рече најзад бркати тип, „ја сам забаве сит. Ви сте дружина фина, ал' мени је врућина. Имам бољи план: мењаћу вас за сунцобран.”

На ове речи поцупну буре; на ове речи кврцну табуре; на ове речи две-три тамбуре од липе почеше да шкрипе.

„Неће то тако моћи!”, грунуше углас. „Имао си дрво - сада имаш нас! Хлад испод липових грана бољи је од сваког сунцобрана!”

Због свог грозног и глупог дела, чова се тресну посред чела. У неком врло тужном стању скрену поглед ка липином пању. И рече: „Баш сам гад, изгубих диван хлад...”

„Пиј!”, нареди буре.

„Седи!”, викнутабуре.

„Свирај!”, цикнуше две-три тамбуре.

„Упомоћ!!!”, дрекну чова и трже се из снова. А вративши се на јаву, угледа над собом липу - живу и здраву.

Шта даље може да се каже? Човек с дрветом треба да се слаже! И дуго је тако, срећан, без гласа, грлио зеленог горостаса. А од ове велике љубавне потрошње липа је дрхтала широм целе крошње.

Музика тражи уши

У давно време, много пре него што су по свету почеле да ничу разноврзне и којекакве уши, Музици је било много досадно. Јер, Музика се гнуша кад нема ко да је слуша. Узалуд је на поветарцу мелодично шуштало лишће у столетним шумама; узалуд су брзаци планинских потока компоновали најраскошније симфоније које вода уме да изведе. Смислила је Музика мноштво начина за долажење до ушију. Споразум с канаринцем и другим пернатим инструментима био је само један од тих начина. Другим речима, Музике је било свуда, али ушију - ни за лек.

Упорно трагајући, Музика наиђе на шкољку. Морску. „Ово би могло да буде уво", помисли Музика и одлучи да испуни шкољку божански лепим мелодијама које је море хиљадама година узалудно стварало за медузе, корале и морске краставце. У шкољкама се тада накупило толико Музике да је и данас могуће чути како оне певају ако се пажљиво прислоне на уши.

Али Музици то није било по вољи, јер она много воли аплаузе, а шкољке немају руке и зато немају појма о аплаузима. Зато је морала да одлучи: или да тражи друге уши, или да чека да шкољкама никну дланови.

Напослетку, одлучила је да направи мали тест. Упитала је шкољке да ли их понекад нешто сврби.

- Да - рекоше шкољке. - Кад год нас нешто засврби, ми направимо бисер и то нам је као чешање.
- Добро - рече Музика, схватајући да шкољкама никада неће израсти руке, јер умеју да се почешу помоћу бисера.

Тако је наставила да тражи даље. Отишла је до првог даље, а убрзо је стигла и до другог. Иза другог даље, наравно, нашла се код трећег. А то треће даље и није било толико далеко. Напротив. На углу, где се састају две улице, такорећи на ћошку, била је једна зграда, и у тој згради стан, и у том стану соба. Да је којим случајем та соба била округла, звала би се *о-соба*, за ко зна какве особе. Али пошто је то била обична соба, с креветом у којем се спава, звала се спаваћа соба. А ту није спавала било каква особа, него један Реља.

Свих ми А-молова и Це-дуова (ускликну Музика на оперски начин)! Ово је уво које тражим!

И изгледало је као да ће све бити у реду. Али, авај! Реља је претходне вечери заборавио да опере уши. А за Музику је највећа бољка кад је прљава ушна шкољка. Успут, чак и кад се иде у оперу, уши се прво оперу. У сваком случају, Музика се нашла на великој муци. Помислила је како је можда најбоље да заувек напусти овај свет кад већ нема ушију какве су јој потребне. Тако би вероватно и било да се Реља није нагло тргао из ружног сна и дрекнуо:

- Мамааааааааааааа!!!

Мама није стигла ни до врата његове собе, а Реља је већ стругнуо као муња ка купатилу, вичући успут:

- Морам хитно да оперем уши да Музика не би напустила овај свет!

Мами, наравно, ништа није било јасно, а тата се само почеша по глави, уздахну и рече:

- Ово дете је прави правцати бисер!

Тако је Музика остала на овом свету, јер има веру у оне који уши перу...

Телефонски ручак

Када бисте само знали како је то хладна зима била! Ветар беше толико леден и оштар да слова у речи ЗИМА нису могла да стоје мирно, него су цвекотала, тресла се и премештала с места на место. Тако је ЗИМА час бивала МИЗА или ЗАМИ, а час МЗАИ или АИЗМ. Али то није главна тема ове наше приче. Ми ћемо се бавити проблемом два врапца која су се затекла на тој окрутној и неподношљивој хладноћи.

Дакле, стоје два врапца на мразу и цупкају. Ништа им друго не преостаје него да поскакују и каткад цијукну да им се гласови не би заледили у њиховим малим врапчијим грлима. Личили су на две промрзле грудвице перја. Али сурови мраз није њихова једина невоља. Ускоро ће постати веома, веома гладни. Пекара испред које би се обично могла наћи понека залутала мрва хлеба није радила. На клупи у парку није било пензионера који су хранили птице. А од деце која једу ђевреке и переце, остављајући за собом мрве - ни трага, ни гласа. Улица је изгледала као права правцата ледена пустош. Сви су се склонили од хладноће у своје топле домове.

Тада један од врабаца предложи да слете на телефонске жице.

- Шта ћемо горе? Тамо је ветар још јачи - побуни се други врабац.

- Да, али можда тамо има нешто да се презалогаци. Кљуцаћемо јестиве речи које људи говоре преко телефона - рече домишљати врабац.

Тако ова два перната другара прхнуше на оближње телефонске жице, које су се протезале над крововима. Чекали су да неко у телефонском разговору помене речи као што су ПШЕНИЦА, ЖИТО или, на пример, ЗОБ. То би тек била посланица! Али...

- Хало, Драгутине, поправио сам ти трактор. Ради као нов...

- Здраво, Мицо, имаш ли можда игле за хеклање?
- Добар дан! Јесте ли ви дали оглас да продајете бодљикаво прасе?

И то ми је неки ручак! Врапци су имали баш добар избор за јело: трактор, игле за хеклање или бодљикаво прасе. Узалуд су чекали да наиђе нека укусна реч, по мери њихових стомака. Ређаше се телефонски разговори о зимским чизмама, кијавици, љубавним са- станцима и другим којештаријама које нису за јело. Укратко, врапцима је та трпеца од речи и даље била празна.

А онда кроз телефонску жицу прође следећа реченица:

- Васо, пожури из продавнице с тим чајем!

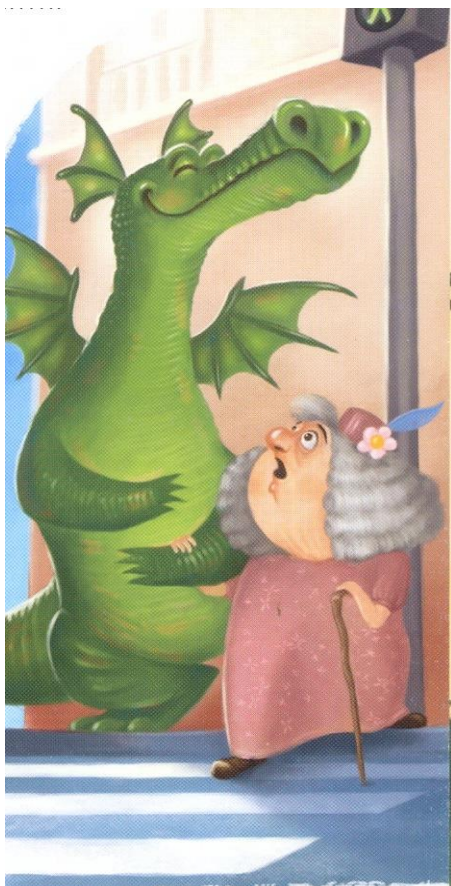
Опет ништа од ручка. Добро, чај и није тако лош, али од тога глад неће проћи. Међутим, у том часу снажно дуну ледени ветар и слова у свим речима те реченице задрхташе зимогрожљиво и измешаше се. Тако је име ВАСО постало ОВАС, а последња реч - ЧАЈЕМ - претворила се у реч ЈЕЧАМ! Да сте само видели како су врапци халапљиво покљуцали обе речи! Морали су да журе, јер слова су могла лако да се врате на своја места, а нема тог врапца који би желео да поједе тамо неког Васу уместо зрна овса.

Тако сити и задовољни, могли су да се склоне од мраза под неку стреху. Макар до наредног дана. А онда - опет на телефонски ручак.

А ви, драги моји, пажљиво послушајте. Можда се у некој речи, за коју мислите да је бескорисна, крије баш оно што прижељкујете. Ако, на пример, речи СЕДЛО и 'ЛАД ставите у фрижидер, оне ће на хладноћи да задрхте, слова ће се измешати и скупити у једну реч. Тако ћете добити... Погодите сами. У сваком случају - пријатно!

Прича за лаку ноћ

Пожелео један змај да се запосли у причи за лаку ноћ. Наравно, нису му дали. Шта да ради једно тако грозно и неомиљено створење у причама за лаку ноћ?! Оне треба да буду нежне и топле да би деца могла фино да утону у сан.

Али узалуд је причати једном тврдоглавом змају како ствари стоје. Био је невероватно упоран. Сваки пут би долазио на аудицију у нади да ће га примити. Најзад су му рекли:

- Знате шта, када будемо примали створења за причу страве и ужаса, зваћемо вас.

Али он није хтео да буде лик у језивим причама од којих се деца плаше. Никако! Његова блага змајевска душа чезнула је за тим да буде у причи која успављује добре дечаке и девојчице у свим крајевима света. Напорно је вежбао да буде фин и чини добра дела. Од те силне финоће осталим змајевима се гадило, па су одлучили да се више не друже с њим.

Тако је остао сасвим сам. Није имао никога на свету. Не бисте веровали колико је био тужан. Не бих ни ја да једног дана није дошао код мене.

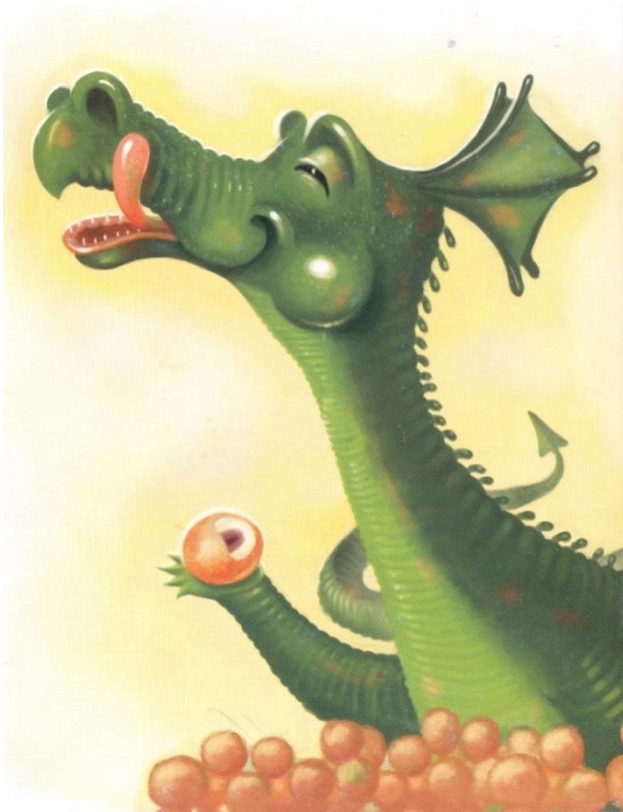
- Добар дан! - рече ми уцвељено. - Јесте ли ви писац?
- Јесам.
- А пишете ли приче за лаку ноћ?

Ту се ја мало збуних. Тешка срца му рекох да никада нисам написао неку причу за лаку ноћ. Он се Још више снужди када то чу.

- Ако икада будете писали причу за лаку ноћ, да ли бисте ме узели да будем лик у њој?

Док је чекао одговор, осетих како се његово добро змајевско срце стегло од стрепње. Знао сам да ће бити неутешан ако га Још неко одбије.

- Наравно - одговорих - баш сам се спремао да напишем Једну причу за лаку ноћ. Прича говори о змају који се кладио с Једним пекаром да ће појести двеста педесет три кнедле са шљивама. И то уназад, од последње до прве. Ако испуни опкладу, пекар ће сваком добром детету које уз причу заспи за доручак спремити палачинке.
- Јао! То је дивно! - одушеви се змај. - Ја просто обожавам кнедле са шљивама!
- Добро - рекох му - онда имаш посао. Честитам!

Не бисте веровали како је поцупкивао од среће. Да већ није био зелен, могао бих се заклети да је позеленео од радости. Толико је био задовољан.

- Али пази! - додадох. - Немој да забушаваш. Деца ће да броје уназад сваку кнедлу. Мораш да поједеш равно двеста педесет три да би добио опкладу.
- Ништа ви не брините, господине писац, све ће бити у реду.

Тако рече змај и одскакута у причу за лаку ноћ, из које је већ допирао опојан мирис дивних кнедли са шљивама. А ви добро пазите да ли ће да поједе сваку од двеста педесет и три. Треба да бројите уназад. Ако случајно задремате у том послу, неће се десити ништа страшно. Само реците оном ко вам чита ову причу за лаку ноћ да броји уместо вас. Зашто бисте ви сами бројали када је то тешко радити док се зева? Дакле, лаку ноћ.